

Anadan Doğma Hüzün

— *abdubelam-bu* · 19 Ağustos 2009

'Adam' anadan doğma hüzünlüydü.

Böyle düşünüyordu. Düşüncesinde de içtendi.

Düşünceleri içinde kendini yalnız buluyor bunun acısını çekiyordu.

Yitip giden zamanın dipsiz derinliklerine inmekle kalmayıp,

Karanlıklarında kendini boğuyordu.

Tutkularını sınırlayan geçmişin karanlıkları

Ruhsal acı gibi derin, bedensel ateş gibi sürekli,

Büyük bir işkenceyle ruhunu yakıyordu.

Yaşamın her saniyesi,

Her dakikası tanımlanmaz bir hüzün birakiyordu yüreğine.

Düşünceleri dile geliyordu:

Ey! hayat ne çok sırlarım var sende yalnızca seninle paylaştıklarım.

Ve ne çok sırların var bende, kendimle bile paylaşmaktan kaçındıklarım! ..."

...

Avuçlarının içinde; kederli, derin, ve özgün bir göz olmayı ve de o göz'le dünyanın nasıl dönüp durduğunu seyretmeyi bilmişti...

Çeşitli biçimlerde kendi kendisinin izini kaybetmiş ruhsal çöllere karışıyordu.

Tükenmiş olan iç kaynaklarını yansıtan çorak yerlere doğru

öyle bir göç ki..

Gerilim akımlarına kapılmışcasına soluğunu içine çektiğinde

geçmiş onu karnındaki sinir ağına zımbalıyordu...

Hüzün; her ne demekse onun bilinmezliğinde -ruhsal savaş'ı- yalnızca şiir'e değil

hayata da bir vedaydı...